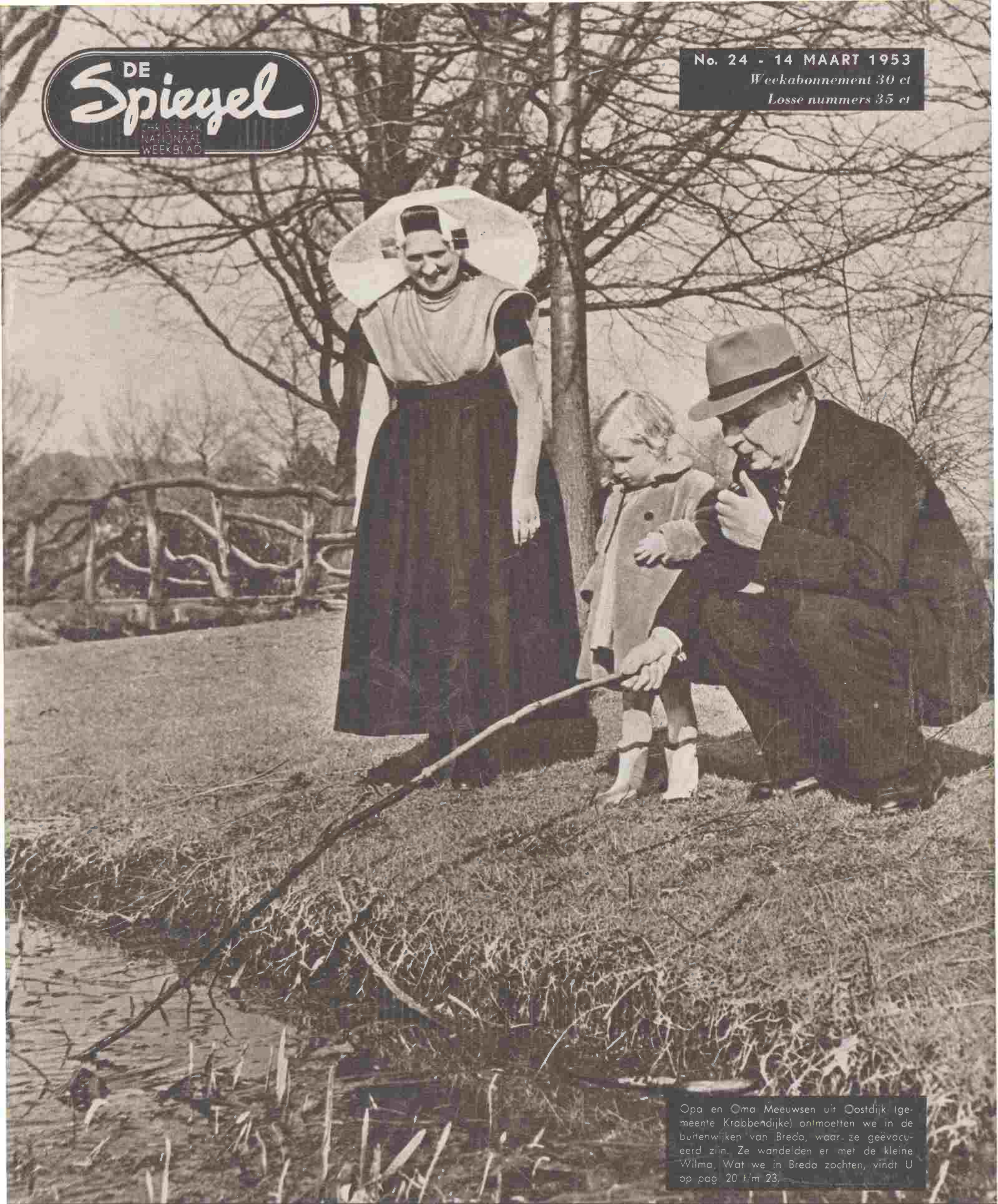

Opa en Oma Meeuwsen uit Oostdijk (gemeente Krabbendijke) ontmoetten we in de buitenwijken van Breda, waar ze geëvacueerd zijn. Ze wandelden er met de kleine Wilma. Wat we in Breda zochten, vindt U op pag. 20 t/m 23.

In dit nummer:

● Oude Tonge begraaft zijn doden ● Teleurgestelde emigranten keren terug uit Australië ●

De uitgeefster stelt dit tijdschrift slechts ter beschikking onder uitdrukkelijke voorwaarde, zie achterpagina

GIJ DOET DE MENS WEDERKEREN TOT VERBRIJZELING...

(ps 90)

„Gij overstroomt ze, zij zijn gelijk een slaap...” Met ontbloot hoofd luisteren de mannen van Oude Tonge naar de woorden van de 90e psalm, die gelezen wordt door de Heer C. A. van Loon, diaken van de Ned. Herv. Kerk.

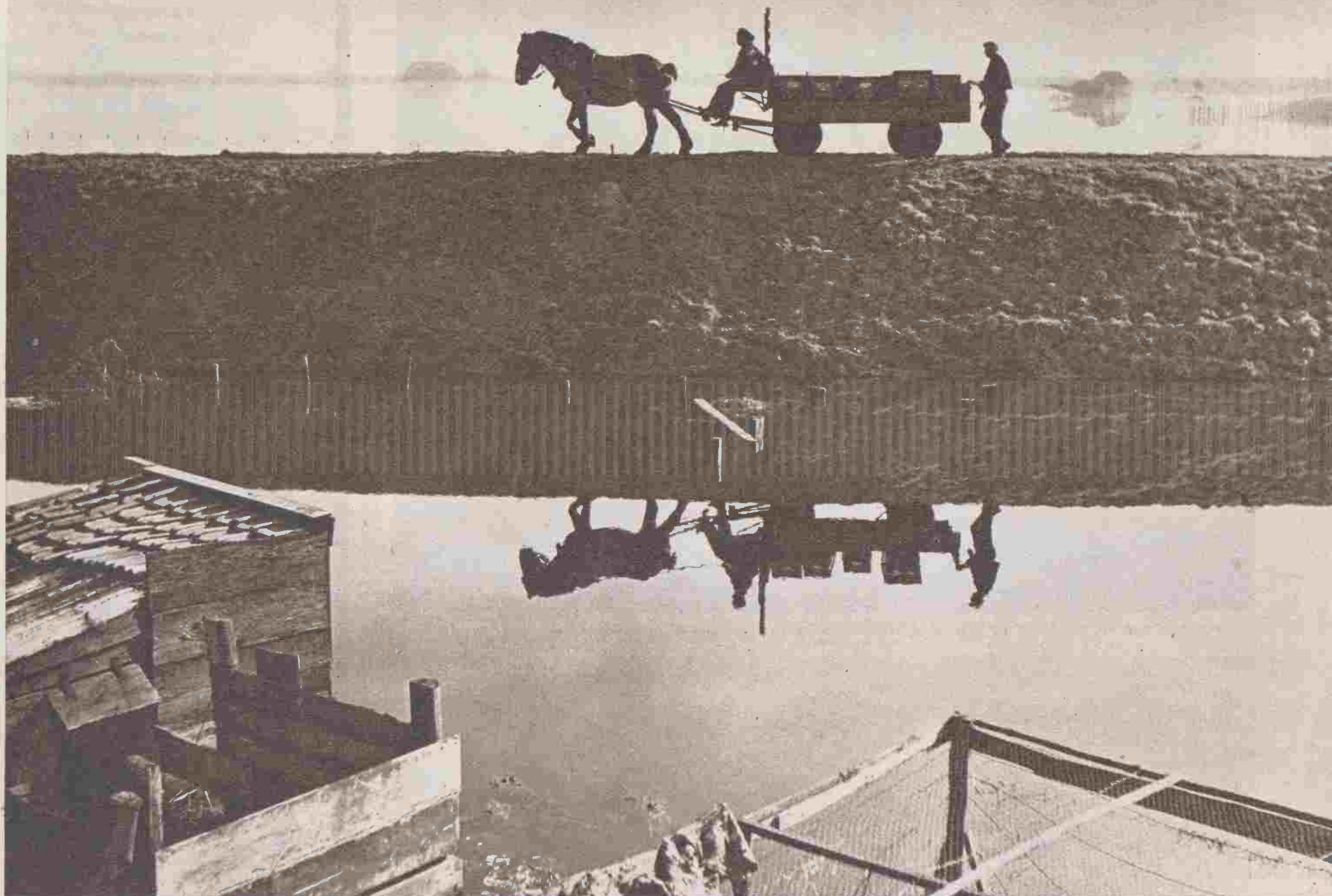
Traag ploffen kleffe kluiten dof en moeizaam op elkaar. Sommige, die geen houvast meer vinden op 't groezelgrauwe bergje dat langzaam groeit, rollen domweg naar omlaag, om met een stille zucht in het gore water daar beneden te verdrinken. Hoog boven de strak-blauwe koepel van Flakkee staat een jubelend

voorjaarszonnetje warm te glanzen en een met stofgoud bespoten spreekwoord hipt verwonderd door 't steeds kleiner wordende plekje al weer groenend gras. Maar de zon brengt geen lente in dit land. En 't felle licht maakt de droefgeestige eenzaamheid van dit armetierig stukje grond slechts schrijnender. Want rondom de dijk is de trooste-

loze verlatenheid van het verdronken land. Wrakhout schuift kreunend op wrakhout. Heel in de verte verdwijnen de groteske silhouetten van de verminkte boerderijen in de voorjaarsnevel...

Er wordt gegraven aan de dijk, maar 't is niet het ieder jaar te-

rugkerende jubelende lied van de arbeid op vruchtbare akkers. Er zijn immers geen boeren meer om met trotse stappen rechte voren te trekken in de vette klei. En de goed doorvoede paardenlijven, die elke nieuwe lente stonden te glanzen in de zon, werden als lugubere cadavers naar de destructiebedrijven afgevoerd.

Op een platte boerenwagen worden de doden naar hun laatste rustplaats vervoerd.

Er wordt gegraven aan de dijk: een diepe kuil op het enige plekje grond, v r in de omtrek, dat droog bleef, omdat de sterke nieuwe sluisen het gelukkig hebben gehouden. Eén massagraf wordt er gegraven voor al die honderden die in die ene verschrikkelijke nacht op hetzelfde

IN OUDE TONGE BEGRAAFT MEN DAG AAN DAG ZIJN DODEN

uur de dood vonden in dezelfde vloedgolf...

Vier weken zijn voorbij gegaan sinds die verschrikkelijke rampnacht. Bijna dag en nacht hebben speciaal uitgeruste ploegen koorts-achtig gezocht om de lichamen te

Hun dagelijkse droeve werk...

Toen de dijk doorbrak, werd hun leven genomen. Nu is de dijk hun laatste rustplaats.

„Ik geloof in God de Vader...” Bij de open groeven klinken deze woorden als een onmetelijke troost voor hen, die achterbleven.

Het is een verschrikkelijk werk, dat deze mannen moeten doen. Met platte vaartuigjes zoeken zij in de polder naar stoffelijke overschotten...

bergen van al die ongelukkigen die binnen weinig minuten verdronken, of kort daarna door uitputting het leven lieten. Velen werden door de eerste verschrikkelijke watermassa's verrast: ze werden bedolven onder het puin van hun instortende huizen, waarboven het kolkende water zich sloot, zodat zelfs de plaats waar die huizen stonden niet meer te vinden is. Anderen klampten zich in hun wanhoop vast aan een balk of een paar bossen stro of ze hadden kans gezien om de pannen van hun dak te gooien, zodat hun zolder een vlot werd. Maar de strijd tegen de losgeslagen elementen was immers te ongelijk: de balk werd hun

uit de krampachtig geklauwde vingers geslagen, het stro sloeg door 't geweld van de golven uit elkaar, en het vlot versplinterde...

Er wordt gegraven aan de dijk. Zwijgend doen sombere mannen hun droeve plicht. Meer dan honderd vijf en twintig mensen, door het water overweldigd, hebben daar, op dat vergeten stukje dijk bij Oude Tonge hun laatste rustplaats gevonden, maar steeds wordt er verder gegraven. Steeds groter wordt die lugubere kuil des doods: elke nieuwe dag worden er immers opnieuw doden geborgen door de rusteloos zoekende ploegen, die er in bootjes

op uittrekken om de eindeloos schijnende polders centimeter na centimeter af te zoeken.

Hartverscheurend is hun werk en zelfs de sterkste kerels zijn er niet tegen opgewassen. Toch geven ze het niet op. Het moet immers? Het moet niet slechts omdat het, als 't nog lang moet duren, levensgevaar voor allen die achterbleven met zich brengt, maar bovenal omdat ze 't tot hun plicht achten, een zware plicht, uit menslievendheid geboren en een plicht uit piëteit tegenover de doden en hun nabestaanden.

In 't verdronken land van Oude Tonge varen de platboomde boot-

jes door het overspoelde land. Ze speuren links, ze turen rechts, die onverschrokken mannen. Zwijgend staren ze onder het varen naar omhoog. Dan opeens wordt er fluisterend een commando gegeven.

„Halt... wat is dát?”

„Wat bedoel je?”

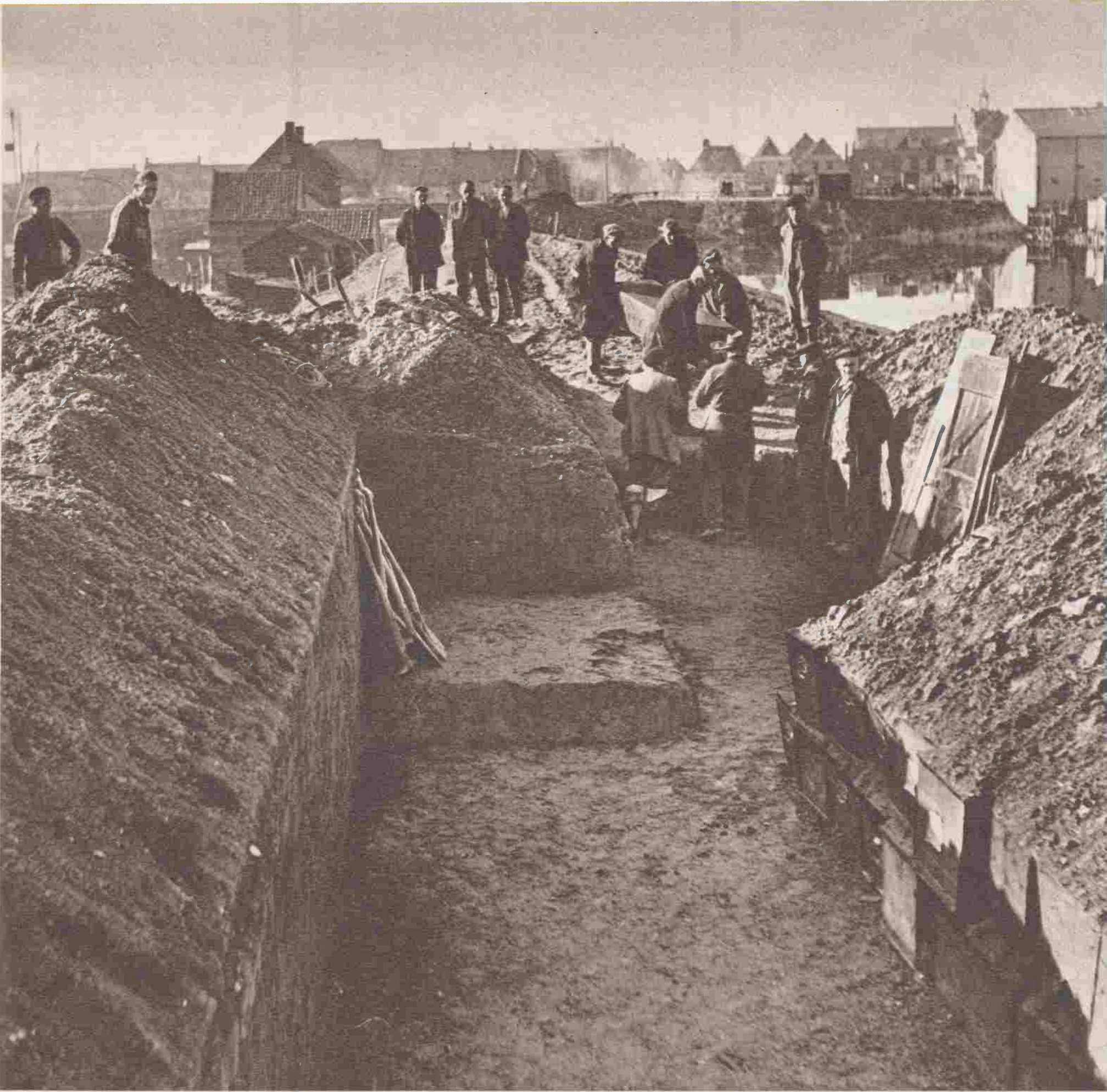
„Kijk dan... daar drijft iets.”

„Ik zie het...”

Voorzichtig gaan ze terug, uiterst voorzichtig, omdat anders het water, dat na die verschrikkelijke eerste dagen langzaam tot rust is gekomen, weer troebel zou worden, zodat ze er niet meer doorheen kunnen kijken.

„Nee, 't is een koolstronk.”

In het massagraf op de dijk vlakbij het dorp, waar zij woonden, worden de doden van Oude Tonge ter ruste gelegd.

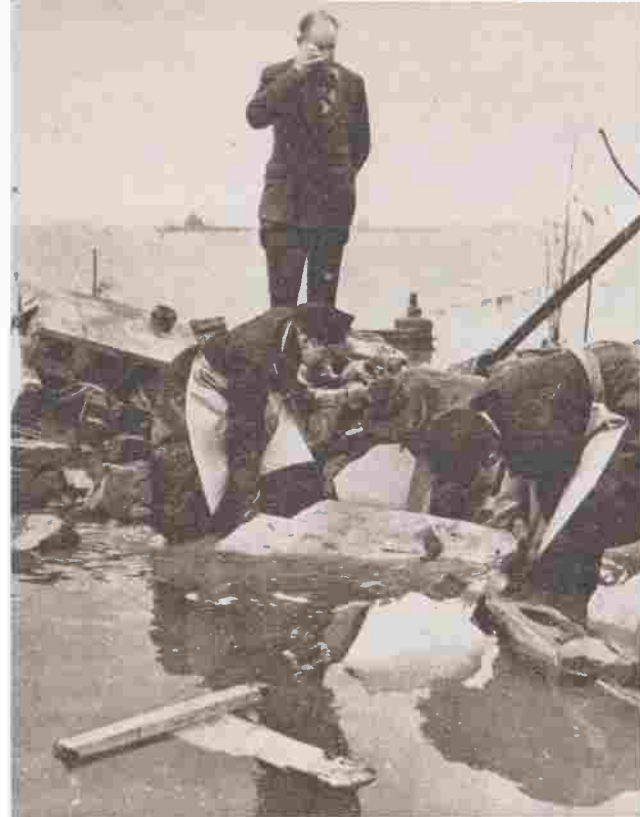
Een zucht van verlichting wordt er geslaakt, want hoewel het hun doel is alle doden te bergen, geeft het vinden van iedere drenkeling toch telkens opnieuw een felle schok. Het bootje dobbert verder. Wéér wordt er gestopt en nog eens. Dan opeens:
„Stil... een lichaam. Daar, opzij, bij die paal...”
„Voorzichtig...”
Tot het uiterste zijn ze nu gespannen. Behoedzaam tasten drie paar, met rubberhandschoenen beschermde handen in het grauw-grijze water.
„Denk er om, puntdraad!”
Dubbel voorzichtig gaan ze nu te werk, want ze weten, dat het water

in de omgeving doordrenkt is van een dodelijk gif: één prik door hun handschoenen kan fataal zijn.
„'t Is een man.”
„Jong?”
„Nee, een oude man.”
Iedere maal dezelfde vragen. Maar het moet immers, het moet...!! Alleen dat gevoel, dat 't hun plicht is, houdt hen staande. Anders waren ze er stellig niet meer op uitgetrokken, nadat ze dat was-bleke, blonde ventje hadden gevonden, een kind, bijna een baby nog, het duimpje in de mond en een glimlach om de lippen. 't Laatste lachje, vol vrouwen, tegen een wanhopige moeder, die kort daarop

gered werd, met ontvleesde vingers, vastgeklampt aan een plank, beroofd van ál haar kinderen...? Óf ze hadden hun weerstand verloren toen ze, vér uit elkaar, dat hele gezin vonden, het kind en de man en de vrouw, stuk voor stuk met een kussen als reddingsboei op de rug gebonden. Hoe lang hebben die ouders hun kinderen bij elkaar kunnen houden voordat de dood hen scheidde? Hoeveel wanhopige minuten hebben ze getracht aan de dodelijke greep van de losgebroken watermassa's te ontkomen? Niemand zal 't ooit weten, want niemand heeft hun doodstrijd gezien. Mogelijk hadden ze, ondanks alles,

nog een klein kansje gehad wanneer de kussens op hun borst gebonden waren geweest. Nu drukten deze hun hoofden juist onder water.

Er wordt gegraven aan de dijk. En dicht daarbij staan in een garage de lege doodkisten, tot de zolder opgetast, te wachten op hun droeve last die nog ergens verborgen ligt onder 't puin of in het zilte water, aan het oog onttrokken door het metershoog opgezweept wrakhout. In diezelfde garage worden de lichamen aangevoerd, soms drie of vier, soms tien of twaalf of zelfs meer per dag. Daar is de dokter

Onder de puinopen van de totaal verwoeste woning van Cees Fris in Oude Tonge moeten zich nog de lichamen bevinden van vader en zoon. De agenten, afkomstig uit Wildervank en Oude Pekela, zochten urenlang, maar vergeefs... de betonblokken waren te zwaar.

Een dochter zoekt haar ouders...

Aangrijpend is het telkens weer, wanneer één van de meer dan driehonderd doden gebergen wordt.

bijna de hele dag aan het werk, daar zijn drie juist afgestudeerde jonge artsen aanwezig om sectie te verrichten. Daar worden de lichamen afgelegd en daar tracht men hen te identificeren. Dat is soms moeilijk, omdat velen, die in hun slaap verrast werden, half of geheel ontkleed gevonden werden. Kunnen ze niet onmiddellijk worden herkend, dan wordt het signalement verspreid naar dorpen in de omgeving, want velen werden immers kilometers ver door het woedend geweld van het water meegesleurd? In het uiterste geval kan de vinger-afdruk van de rechterhand nog uitkomst brengen, want de vingerafdrukken van alle Nederlanders die tijdens de oorlog het gehate P.B. nodig hadden, zijn nu nog in Den Haag aanwezig. Eénmaal per dag — en soms, wanneer er velen tegelijk zijn herkend zelfs weleens tweemaal — rijdt er een platte boerenwagen voor de deur van de garage. Dan zeggen de mensen, die nog zijn blijven wonen in het bijna uitgestorven dorp: „ze hebben er weer gevonden...” Dan vallen de gesprekken stil en dan wordt even het hoofd ontbloot. „Wie zijn het?”

Namen worden gefluisterd en dan schudden ze even meewarig hun hoofd. Ze kenden elkander immers allemaal in dit dorp, dat drieduizend zielen telde, waarvan thans meer dan tien procent het leven heeft gelaten...?

Langzaam zet de droeve stoet zich in beweging. Een gewoon werkpaard staat er voor de kar gespannen met een grof boerentuig, en het is niet bedekt door een rouwfloers. En over de kisten wordt geen lang afhangend zwart kleed uitgespreid, want die zijn er immers niet meer in Oude Tonge, omdat ook de kerkhoven overspoeld zijn? Hobbelen door een diep karspoor in de vette klei van 't kleine stukje dijk — de enige die droog bleef — sjokt het paard de doden naar het massagraf. 't Paard kent de weg...

Hoofden worden ontbloot, petten geklemd in de vereelde handen. Ze weten het nu immers beter dan anders: er is maar één schrede tussen leven en dood? Ze hebben die allen gekend en één dag voor de ramp hebben velen nog met elkaar gesproken, met elkander geschertst. Nu zijn sommigen plotseling weggerukt door dezelfde vloedgolf waartegen zijzelf in die rampnacht urenlang hebben geworsteld. Memento mori...

Een diaken treedt naar voren. Een eenvoudig man als de anderen en evenals zij in werkkleren. Er is immers geen predikant meer in het dorp, en geen ouderling: hij is de enige van de gehele Kerkeraad die nog hier is.

Hij leest de 90e psalm:

„...Leer ons alzó onze dagen [tellen, dat wij een wijs hart bekomen...”

Dieper buigen ze 't gebogen hoofd, de vingers klampen zich krampachtig om de petrand. Bijna kreunend klinkt de bede:

„...ontferm U over uw knechten...” Enkele ogenblikken staan ze nog stil in de kuil, dan klimmen ze als verdoofd naar boven, lopen langzaam de weg terug over de dijk. Schokkend volgt de wagen.

Er wordt gegraven aan de dijk. Dag na dag, week na week. Dof vallen de trage kluiten op elkander. Groter en groter wordt het massagraf. En steeds ondragelijker wordt het leed van diegenen die achterbleven en die nu pas, nu de verdoving van die allereerste verschrikking verdwijnt, beginnen te beseffen wat ze verloren hebben. Heer, ontferm U over hen. En leer ook hen hun dagen tellen, dat zij een wijs hart bekomen. Want tussen het leven en de dood staat slechts één vloedgolf.

JOH. G. C. K.

MEEUWSEN UIT OOSTDIJK SCHREEF ONS:

*„Al heeft het water ons van huis en hof verdreven,
toch is „De Spiegel” ons een bron van vreugd gebleven”*

De familie Meeuwsen bij elkaar in de zonnige voorjaartuin. Het gastvrije huis van Kapitein Meeuwsen staat wijd open voor vader, moeder en zuster.

Die het bruisen der zeeën stilt, het bruisen harer golven en het rumoer der volken. En die op de einden wonen, vrezen voor Uwe tekenen."

In de zonnige tuin, waar diepgeel een crocus bloeit, zingt zacht en geheimzinnig een vogel en tegen de pastelblauwe lucht heft een boom zijn takken, waaraan licht gewelfd de knoppen zwellen... „Die het bruisen der zeeën stilt..."

De middag is dromerig: het land geurt naar nieuwe vruchtbaarheid.

En in de stilte van een zonnige lentedag leest een stem met een Zeeuws accent de oude woorden, die een nieuwe betekenis kregen op de eerste Februari 1953.

Het bruisen der zeeën is gestild op Oostdijk en Krabbendijke, waar het gezin Meeuwsen een goed en rustig leven had onder de wijde Zeeuwse lucht, waar de wind de witte wolken als een feeststoet voortstuwde over het bloeiende land. Het water is stil-

ler geworden. Het komt met de vloed en gaat met de eb en iedereen kan U met zekerheid zeggen hoe hoog het vandaan komen zal. Het klotst tegen

werd de grote, spierwitte Zeeuwse kap uit de kast genomen, de gouden sieraden werden opgewreven en rustig gingen men naar de kerk.

EEN BIJZONDERE PRIJSUITREIKING IN BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN

de gescheurde muren van het huis, dat het in de nacht besprongen heeft als een sluipend roofdier en het speelt wat met het huisraad, dat het in wilde woede door elkaar gesmeten heeft en gebroken.

Ze waren gelukkig de Meeuwsens. Vader had een goed beklante brandstofzaak en Moeder deed haar proper huishoudentje. Als de Zondag kwam,

En dan was er nog Koos, de jolige, energieke Koos, die juist die vreselijke Zondag niet bij haar ouders in Oostdijk was.

Het stormde hard die Zaterdagavond. Waar zal men de wind harder horen bulderen dan over het vlakke land van de Zeeuwse eilanden? Maar bang was men niet... „Ik ben niet bang voor het water," zegt Vader Meeuwsen, „en

ons „ghuis" was sterk." 's Avonds deed men geen kolen op de kachel. Dat zou Moeder, die nooit zo erg best sliep, wel doen die nacht: er was meer angst voor het vuur dan voor het water.

Nog maar net lag ze weer in bed om vijf uur die Zondagmorgen, toen een harde hand op de ruiten bonsde en een angstige stem het schreeuwde door de storm: „Wordt wakker. Er is water in de polder!"

Het duurde even voordat de gedachten alarm sloegen. Na enkele ogenblikken stond Meeuwsen voor 't raam... Witte vlokken stoven door de zwarte nacht... „Sneeuwjacht", zei Meeuwsen, maar het waren de witte vlokken van het zeeschuim. Er was een vreemd, angstaanjagend loeien in de lucht. Dat was het geluid van het water.

Op z'n blote voeten stommelde Meeuwsen de trap op om de burens te waarschuwen door het kleine deurtje, dat de twee huizen verbond. Toen hij terugkwam, stond het water al in de

Als het begint te schemeren en de zon zich oplost in de nevel van de avond, neemt Koos ons mee naar de rand van het water.

Samen met Ds Besselaar uit Krabbendijke probeert Koos de stoel van haar vader weg te slepen.

Het is haast onbegonnen werk, maar Koos is voor geen kleintje vervaard. Zo zien de vloermatten er uit...

kamer. Bijna vriendelijk glipte het onder de deurkieren door. „Het „ghuis” is sterk,” zei Vader Meeuwsen en zijn ogen waren rustig. Ze gristen de papieren en de boeken bij elkaar en gin-

gen naar boven. In een flits zagen zij hoe het water hen volgde, sneller dan ze dachten. „En 't eten?” zei Moeder Meeuwsen. „Dat ga 'k halen.” Op z'n blote voeten

door het ijskoude water wadend, ging hij naar de keuken, waar hoog op de plank nog droog het brood stond. Toen zaten ze op de zolder en wachtten... wachtten op hulp en op laag tij. Ook de burens waren door het nauwe deurtje gekomen. De vrouwen zaten wat op 't bed en de mannen gingen onrustig van 't ene raam naar 't andere. Rondom het huis woedde de zee. Zware golven werden opgestuwd tegen de eenzame huizen in de polder. In het schemerige licht zag men hoe de lucht grauwwaai boven het wilde water hing.

„De schuren zijn al weg,” zei neef Bart. „Ben je bang, Moeder?” zei Meeuwsen. Ze keek neer op haar gevouwen handen en hij begreep wat ze bedoelde. Toen kwam het licht. Nu pas zagen ze hoe eenzaam het huis stond in de woelende watervlakte... Tegen het

huis dreef wrakhout: palen, stukken van huisraad, pakken stro. „Dat breekt de stroom,” zei Meeuwsen en hij had gelijk. Ze aten wat brood en dronken koffie, die ze gewarmd hadden op het meegenomen oliestel. „We hebben het nog goed,” zei Vader Meeuwsen. De mannen maten weer de waterstand op. „'t Is hoog,” zeiden ze. „Daar is een boot,” riep Bart. Ze vloegen naar 't raam en zagen hoe een kleine boot tegen de golven opkroop. Zwaar achterover leunend, diep vooroverbuigend roeiden de mannen. „Ze komen ons halen,” zei Moeder Meeuwsen, maar haar man schudde zijn hoofd: „Ze kunnen niet door 't wrakhout heen.” Ze schoven het raam open. In de wiebelende boot lagen even de riemen stil. „Hoe is het?” „Best,” schreeuwde Meeuwsen, „'t „ghuis” houdt het wel. Laten ze ons straks komen halen...”

Doet U óók mee?

U WEEET 'T TOCH NOG?

Voor elke abonné, die U ons opgeeft, mag U weer een nieuw rijmpje inzenden en al die rijmpjes dingen mee naar de wekelijkse prijs van

**EEN SCHITTERENDE CYCLE-STAR
of
EEN PRACHTIGE ELNA - NAAIMACHINE**

Bovendien: U kent toch onze mooie premies en welkomsgeschenken?

Voor iedere abonné, die U aanbrengt, mag U kiezen:

- Een prachtige badhanddoek
- Een sierlijke vleesvork en jamlepel
- Een zwaar couvert (lepel en vork)

Ook de nieuwe abonné mag als welkomsgeschenk uit deze cadeaux kiezen.

Doet U mee?

Ds Besselaar is een enorme steun voor Koos. Alleen Mevr. Besselaar weet 's avonds niet hoe zij de jas van haar man weer schoon moet krijgen.

Dansend op de grauwe golven verdween de boot... Ze hoorden de stemmen „één twee, één twee,” verwaaien in de wind.

„Kijk,” zei Meeuwsen, „daar gaan de burenen.” Ze zagen hoe man, vrouw en kinderen aan de overkant het dakraam uit, de goot door naar het andere huis gingen. Nauwelijks waren zij weg, toen met sinister gekraak het huis scheurde en in de wervelende vloed werd meegevoerd.

Moeder Meeuwsens handen vouwden zich vaster. „Koos is in Wolphaertsdijk,” zei ze tegen Bart, „hoe zal het daar zijn...?”

„We weten het niet,” zei Bart, „het is bar weer. En als we nou maar radio hadden.”

„Krabbendijke is droog,” zei Meeuwsen, „dat riepen ze van de boot. We hebben dus een toevlucht.”

Hij ging boven aan de trapleuning staan, waar het water tegen de houten treden sloeg... „Kijk, Moeder, daar is m'n scheergerei...” Stijf bukkend, viste hij de natte spullen uit het water...

„Misschien komt m'n gebit ook wel!” zei Moeder Meeuwsen en toen moesten ze allemaal toch even lachen.

Het werd tien uur, half elf. Was het nog maar zo kort geleden, dat het water aanstormde, was het gisteren, dat de weiden rondom het huis nog groen waren... dat het hekje piepte... en het grint was aangeharkt?

Om half elf was er weer een boot. De wind was nu minder geworden. De mannen roeiden tot aan het wrak-

die anderen in Oostdijk... Meeuwsen wijst hun vernielde huizen aan op een foto. „Hier: twee oude mensen, die niet meer weg konden komen. Dat huisje daar...” En hij vertelt van die oude vrouw van zeventig jaar, die met haar dochter in een boom geklommen was. En ze kijken elkaar dankbaar aan.

De vroege lentezon speelt door de kamer. En ze weten, dat ze hier in Breda, waar hun zoon kapitein-leraar is bij de Koninklijke Militaire Academie, welkom zijn. Vader Meeuwsen legt zijn hand op het blonde kopje van de kleine Wilma en zegt: „Alles zijn we kwijt: de meubels, de voorraad, de schuren... maar dit is het belangrijkste: we zijn allemaal gespaard gebleven.”

Langs het raam schuiven andere Zeeuwse kappen voorbij: nog méér evacués, die door het water van huis en hof verdreven zijn.

En op één van de avonden in het huis van zijn zoon, toen Vader Meeuwsen de eerste Spiegels doorbladerde, zei hij tegen zijn vrouw: „Moeder, 't is toch fijn, dat we „De Spiegel” nog hebben.” En toen, zomaar vanzelf, werd er een rijmpje geboren. Een rijmpje, dat direct het hart gestolen heeft van de jury.

„Al heeft het water ons van huis en hof verdreven, toch is „De Spiegel” ons een bron van vreugd gebleven”

hout... „Kunnen jullie door 't water komen?” schreeuwden ze.

„Nee!” riep Meeuwsen... „er zijn twee vrouwen. Ruim de rommel maar een beetje op, dan kunnen jullie er door.” Moeder Meeuwsen knikte naar haar nicht, die over niet al te lange tijd Moeder worden zou: „Vader heeft gelijk!” Er werden wat kleren en waardevolle papieren in een bundeltje gebonden en toen hielpen sterke handen de vrouwen in de wiebelende boot... Toen de riemen plussend aangetrokken werden, keek Vader Meeuwsen naar het huis, dat eenzaam achterbleef. Het plekje, waar ze gelukkig waren geweest.

„We zullen weer opnieuw moeten beginnen, Moeder...”

„We zullen opnieuw moeten beginnen”, dat zinnetje zullen duizenden die dagen hebben gezegd. Voor Vader en Moeder Meeuwsen is er nog een nieuw begin. Ze hebben elkaar nog en Koos, die angstige dagen heeft meegemaakt in het verdronken Wolphaertsdijk. Daar was het de hond, die hen wekte... dezelfde hond die huilend aan de ketting verdronk in het ijskoude water.

Ze hebben elkaar nog... Anders dan

En zo kwam het, dat op die geurige, vroege voorjaarsdag de geschiedenis van de familie Meeuwsen aan de redactie verteld werd, die als teken van waardering een prachtige bromfiets kwam aanbieden. Eerlijk gezegd, geloven we, dat Koos, de dochter, de actieve, wel het meest op die bromfiets zal rondtoeren en we gunnen haar dat graag. Twee nachten en een dag zat zij op zolder bij kennissen, waar zij logeerde. De wind en de golven beukten het oude huisje. Geen boot daagde die Zondag op. Pas Maandagmorgen, tien uur, kwam de redding. En toen: in dodelijke ongerustheid naar Krabbendijke. Daar stond ze bij de troosteloze overblijfselen van haar dorp, van haar huis in Oostdijk. Dit was te veel voor haar. Uitgeput zakte ze in elkaar. Maar de jonge, kwieke dominee Besselaar uit Krabbendijke bracht haar naar zijn pastorie, waar ze ook haar Vader en Moeder vond. En toen Krabbendijke werd geëvacueerd, is zij gebleven. Koffie schenken voor de militairen aan de dijken, boterhammen smeren, sokken stoppen en bij laag water uit de hui-zen redden wat te redden viel.

We staan even aan de rand van het water. De zon lost zich op in de nevel van de avond. Traag kruipt de schemer nader. We kijken uit over het verdronken land. In een boomtop, uitstekend boven het water, fluit een vogel...

Een nieuwe lente is begonnen...

Voor de mannen, die aan de dijken werken, moeten veel sokken worden gestopt. Samen met Mevrouw Besselaar, de kwieke, jonge vrouw van de dominee, worden twee grote zakken met sokken, die weer klaar zijn, op de fiets gebonden. De bromfiets zal straks van onschatbare waarde zijn.

Over de gehele wereld unaniem uitverkoren

Met lustraloy dop: f 67.50

Met goldfilled dop: f 97.50

DE NIEUWE

Parker "51"

's Werelds meest

gevraagde vulpen

Elke andere vulpen tientallen jaren vooruit! En de enige vulpen met het Aero-metric inktstelsel, waardoor zowel schrijven als vullen nimmer de geringste moeite veroorzaakt. Kies voor Uzelf, of om ten geschenke te geven, de unieke Parker „51”. U vindt ze in alle goede vulpenzaken.

Let op deze bijzondere kenmerken

Inktregelaar - „Pli”-glas reservoir
Zichtbaar inktniveau.

Er zijn ook andere beroemde Parkerpenmen in de prijsklasse van:

f 20.50, f 33.50, f 35.— en f 42.50. Thans ook verkrijgbaar Parker „51” damesmodel met lustraloy dop: f 67.50; bijpassend potlood: f 35.—.

Gebruik Parker QUINK met solv-x, ideaal voor ieder merk vulpen.

IMP.: PARKER SERVICE N.V. — BEURS DAMRAK — AMSTERDAM-C.

85 van iedere
100
mensen
die NUGGET gebruiken,
verkiezen juist
NUGGET omdat

zoveel sneller
een mooiere glans geeft!

8 van de 10 vrouwen
kunnen veel
aantrekkelijker zijn.

Neem zelf
GRATIS
deze verrassende proef!

„Als vrouwen precies de kleur poeder wisten te kiezen, die bij haar past” - zeggen de vooraanstaande schoonheids-specialisten - „dan zouden 8 van de 10 veel aantrekkelijker zijn.” De juistheid hiervan kunt U zelf vaststellen. Vraag aan Tokalon de gratis toezending van

een proefpakketje Tokalon Poeder Fascination, dat de acht nieuwste modetinten bevat. Deze zijn geselecteerd door de chromoscoop, het magische oog, waarmee het mogelijk is de juiste kleur voor ieder type huid te bepalen. Tegelijkertijd ontvangt U alle nodige aanwijzingen om op onfeilbare wijze Uw kleur poeder te ontdekken - de kleur, die U er veel jonger, veel frisser en werkelijk veel aantrekkelijker doet uitzien.

GRATIS! Stuur nog vandaag een briefkaart aan N.V. Drogerijen Mij, Afd. Tokalon 8 B, Mijdrecht. U ontvangt dan geheel gratis een proefpakket met de acht nieuwste modetinten, die U in staat stellen Uw kleur poeder te kiezen.